

Sandra Dražilová Zlámalová
Ilustrace Bibi Hykl

Co zmůže hvězdný prach

bambóok

Sandra Dražilová Zlámalová
Ilustrace Bibi Hykl

Co zmůže hvězdný prach

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Sandra Dražilová Zlámalová

Co zmůže hvězdný prach

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8920. publikaci

Ilustrace Bibi Hykl
Odpovědná redaktorka Zuzana Burdová
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 88
Vydání 1., 2023

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2023
Cover Illustration © Bibi Hykl, 2023

ISBN 978-80-247-1943-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-3662-9 (print)

Obsah

Předmluva	7
Hlídka	11
Tam, kam se nechodí	17
Venuše	28
Mars	38
Merkur	48
Jupiter	55
Saturn	61
To je konec!	67
Volání na Neptun	73
Zrnko prachu	79
Tajemství se neříká	84

Předmluva

„Dědo, tak už pojď,“ pobízel Tomíno svého dědečka. Dnes byla totiž jasná noc, která slibovala neskutečnou podívanou.

Ptáte se, o jakou podívanou se jedná? Tak poslouchejte: Tomíno byl úplně obyčejný osmiletý kluk, který na půdě svého dědečka objevil starý zapomenutý hvězdářský dalekohled. Celé léto ho společně opravovali, leštili a seřizovali a právě dnes nadešla ta noc, kdy ho spolu měli vyzkoušet.

„Dědo, já se tááák těším,“ vykřikoval Tomíno už od samého rána.

„Neboj, však se dnes dočkáš,“ chlácholil ho dědeček, „už za pár hodin zajde slunce a setmí se.“

Tomíno samým nadšením vyskakoval do vzduchu. „A pak...“

„A pak vyzkoušíme náš poklad z půdy,“ prohlásil děda s úsměvem.

Když se setmělo a na oblohu se vyhoupl měsíc, malý Tomíno už nedočkavě stál u dalekohledu a čekal na poslední nastavení.

Děda udělal krok vzad. „Můžeš, Tomí, je to tvé. Teď si ty hvězdy konečně prohlédneš,“ řekl a mrkl na svého vnuka.

Ten přiložil oko k okuláru dalekohledu a prohlížel si noční oblohu.

„Dědo, to je něco!“ jásal Tomíno. Děda stál vedle něj, ruku měl položenou na jeho rameni a hrdě ho pozoroval. Vtom Tomíno vykřikl: „Támhle se něco hýbe!“

Oba úlekem odskočili. Děda zděšeně pohlédl na Tomína: „Říkáš hýbe? To není možné!“

„Je, tak se podívej!“

Děda opatrně přistoupil k hvězdářskému dalekohledu, který byl namířený na Měsíc. „To není možné! Co to... Kdo to je?!“ vykřikl.

Tomíno strávil celou noc pozorováním těch bytůstek. Chvillemi měl pocit, jako by o něm věděli, dokonce to vypadalo, že mu mávají.

Nebo že by se mu to zdálo?

Kdo ví?

Hlídka

Po ozářené straně Měsíce se opravdu pohybovaly tři postavy – tři malí Měsíčané.

Úplně vidím, jak kroutíte hlavou, protože jste o nich jaktěživ neslyšeli. Však nevádí, já vám o nich vše povím.

Měsíčané jsou drobné bytůstky, které září jasným stříbrným světlem. Pravděpodobně bychom je přirovnali k vílám nebo elfům. Mají velmi jemné obličejy s ohromně velikýma očima. Jejich vlasy mají vždy stejnou barvu jako oči. Poznáte je také podle toho, že jsou neskutečně rychlí a hbití.

„Už zase? Vždyť jsme na řadě byli nedávno?!“ zlobila se Erida, ale nebylo jí to moc platné.

Hlídka je hlídka a s tím se nedalo nic dělat. Onyx vzal drobnou Měsíčňanku kolem ramen a vydal se s ní k Prašnému kráteru, kde už na ně čekala jejich společná kamarádka Lea.

„Pojďte, ať tam jsme včas,“ pobídla je. „Aby na nás ostatní nemuseli čekat,“ dodala a přidala do kroku.

Erida byla ze všech nejmenší, ale nepřehlédnutelná. Jejím bystrým fialovým očím nikdy nic neuniklo a fialové vlasy, které jí trčely do všech stran, se na koncích stříbrně třpytily. To Onyx byl silný, urostlý Měsíčnían s uhlově černýma očima a černými vlasy. Vždy připravený každého chránit a postavit se za své přátele. A Leu pojmenovali podle její lví hřívy. Ano, tušíte správně: vlasy měla zlaté stejně jako oči, však byla jako lev také pravou vůdkyní.

„No tak, Erido, netrucuj,“ domlouval jí Onyx, „a pojď, vždyť víš, že je to povinnost všech Měsíčanů.“

Měl pravdu, každý Měsíčan po dovršení věku patnácti měsíčních let musel strážit sluneční stranu Měsíce. Úkol se předával z generace na generaci tak dlouho, až se vlastně zapomnělo, proč se sluneční strana musí hlídat.

Lea chvilku pozorovala Eridino rozčilování, nakonec to ale nevydržela a řekla: „To máte tak, legenda praví, že je nutné střežit sluneční svit, který dopadá na jednu stranu Měsíce. Pokud bychom sluneční paprsky neohlídali, tak by se rozprchly a přestaly zahřívat náš Měsíc.“

„Tak, tak,“ souhlasil Onyx, „Lea má pravdu.“

Samotné převyprávění pradávnej legendy Eridu na chvilku uchlácholilo a uklidnilo.

Ale opravdu jen na moment.

„Hele, támhle se něco blyští,“ vykřikla Erida, jen co se dostali do Prašného kráteru. Úzkým prstíkem ukazovala kamsi před sebe.

A opravdu, tam kdesi v té tmavé dálce na modré planetě se cosi třpytilo. Všichni tři upřeli svůj zrak do dále, nic však neviděli.

„Tak daleko nikdo nedohlédne,“ posteskla si Lea. Onyx se podrbal na bradě, zachmuřil se v obličeji a najednou buch, nápad je tu. Proč nevyužít kouzelné sklíčko, které se mu už od narození houpalo na krku?

Jemně ho přiložil k oku a ejhle! „Teda... To není možné!“ vykřikoval nadšeně.

„Ukaž, půjč mi to,“ hrnula se k němu jako velká voda Erida. Pohlédla sklíčkem a co neviděla: dva pozemšťany, kteří na ně koukali nějakým dlouhým kukátkem. Chvilku je mlčky pozorovala a pak dostala pravý měsíčňanský nápad.

Rychle vrátila Onyxovi sklíčko a nabrala si z Prašného kráteru tmavý prach. Jak už víme, Měsíčané jsou neuskutečně rychlí a hbití, a než se kdo nadál, nakreslila Erida přes sluneční stranu Měsíce smějící se obličej jako pozdrav dvěma pozemšťanům.

„Jéé, teď budou mít ti dva s kukátkem krásnou podívanou,“ radovala se zcela bezelstně Erida.

Jaj, to vám bylo zase pozdvižení. Ono smýt tmavý prach ze zářivé části Měsíce totiž není žádná legrace.

„Dědo, vidíš to? Oni nám nakreslili pozdrav,“ vykřikoval Tomíno nadšeně a měl pravdu. Eridina kresba skutečně ze Země vypadala jako přátelské pozdravení.

„Víš, Erido, hlídat a chránit sluneční svit je největší zodpovědnost vůbec,“ zkoušela Lea povzbudit kamarádku, ale marně. Čím častěji museli hlídkovat, tím byla Erida navztekanější.

„Stejně nechápu, proč to musíme dělat,“ zlobila se drobná Měsíčkanka, „sluneční svit nikam neuteče, nebo snad ano?“

„To nevím,“ odpověděl zcela upřímně Onyx.

Erida na něj pohlédla a zablesklo se jí tak šibalsky v očích, až Leu s Onyxem zamrazilo. Oba věděli, že se jejich kamarádka nechá čas od času unést a je z toho vždy pěkný průšvih.

Ajajaj.

Tam, kam se nechodí

„Už jste o tom slyšeli?“ zeptal se opatrně Onyx svých dvou kamarádek, když odcházeli z Prašného kráteru, aby se vystřídali s další skupinkou Měsíčanů.

„Slyšeli o čem?“ zeptala se Lea zvědavě.

Onyx se podrbal ve vlasech. Nevěděl, jak začít vyprávět. Přešlapoval z nohy na nohu a rukama podivně komíhal kolem sebe.

„Tak ven s tím,“ ozvala se netrpělivě Erida a pohlédla na něj svými fialovými očima tak pronikavě, až se Onyx zachvěl.

Podíval se na Leu i Eridu, zlehka si odkašlal a spustil: „Víte, když jsem byl malý, vyprávěl mi dědeček o místě zvaném Temnotma. V Kráterní škole jsme se o ní neučili, tak moc se jí prý bojí, že o ní raději nechtějí mluvit.“

Lea se zamračila, chvíli nad tím usilovně přemýšlela, ale pak zavrtěla hlavou. „Ne, o tom jsem nikdy neslyšela, povídej dál.“

„Nenech se dvakrát pobízet a vyprávěj, aspoň nám cesta domů rychleji uteče,“ prohlásila Erida.

„Tak poslouchejte: my známe a pečlivě střežíme sluneční stranu Měsíce, stříbřité místo, které je teplé a příjemné. Ale existuje i druhá strana Měsíce, které staří Měsíčníané říkají Temnotma. Je tam chladno, šedivo a nevlídno. Před mnoha a mnoha lety obývali původní obyvatelé Měsíce obě strany, říkalo se jim Měsíčníané a Temníci. Přátelili se a navštěvovali se mezi sebou, až se jednou stalo, že se skupina Měsíčníanů vypravila do středu Temnotmy a už se nikdy nevrátila. Temníci po ní pátrali, ale nakonec se sami zažlekli toho, že je nemohli nikde najít. Všichni Temníci se urychleně přestěhovali na sluneční stranu Měsíce. Jejich potomci tu žijí dodnes, poznáme je prý podle tmavých vlasů,“ řekl Onyx a odmlčel se.

Ani si nevšimli, že během Onyxova vyprávění došli domů.

„Tím chceš říct, že jsi původem Temník?“ zeptala se Erida.

Než jí stihl Onyx odpovědět, ujala se řeči Lea: „Temnotma? O tom jsem jaktěživa neslyšela, to musí být nějaký nesmysl.“

„Ba ne, není to nesmysl, věř mi,“ prohlásil rozhodně.

Vyprávění, které obě Měsíčníanky vyslechly, jim nedalo spát, pořád se k němu musely vracet.

Uplynulo několik týdnů, během nichž Erida stihla dokonale smýt nakreslený usměvavý obličej pro pozemšťany s kukátkem, ale na Temnotmu nikdo z nich nezapomněl.

Byli zrovna opět na řadě s hlídkou, když tu Onyx vyskočil, jako by ho píchla včela. „Jak zmizeli ti Měsíčníané z Temnotmy? Vždyť to nedává smysl,“ přemýšlel nahlas.

A to bylo něco pro Eridu. „Onyxi, co kdybychom se tam jen na chvíli podívali?“

Než stihla Lea zakročit, už se ti dva výtečníci zvedali, že té dávné legendě přijdou na kloub.

Zlatohrívá Měsíčníanka dala ruce v bok, zamračila se a pověděla: „Tak to ne, musíme tu zůstat!“

Erida pokrčila rameny a rozběhla se směrem k Temnotmě, přes rameno však stačila křiknout: „Tak tu hlídej za nás!“

To neměla dělat.

Lea vzala nohy na ramena a s větrem o závod se rozeběhla za Eridou a Onyxem. Dohnala je až na samotné hranici Temnotmy.

„Víte, že bychom neměli?“ zkusila na ně opatrně.